

Citaten van J.C. Philpot die handelen over de doop

Philpot's overtuiging voor de doop der gelovigen

overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven, brief 12, aan Dhr. Isbell van 9-1-1840

Gij vraagt mij, hoe ik overtuigd werd van de doop der gelovigen? Ik zou niet weten iets toe te voegen aan hetgeen ik daaromtrent heb geschreven. Toen het onderwerp eerst post vatte in mijn gemoed, wendde ik mij in vijandschap daarvan af, aangezien het mij was alsof een man, met een zaag in zijn hand gereed stond om mijn appelboom om te houwen, die gouden appels droeg. Zoveel was mij duidelijk, dat als de doop van de gelovige de enige Schriftuurlijke was, ik moest breken met een stelsel, dat zich op de kinderdoop of besprenging grondt. Doch ik had er noch neiging toe noch geloof voor, temeer daar mijn gezondheid maar redelijk was en mijn gehele inkomen uit de gevestigde kerk kwam. Evenwel zag ik in, dat de Schrift geen andere doop beveelt noch er een voorbeeld van geeft; waar nog bij kwam een gezicht van de ontzaggelijke spotternij van de dienst der Engelse kerk in het besprengen der kinderen, aan welken ik gelukkig steeds ontkwam, omdat ik een hulpprediker had, die dat zowel als alle ander vormelijk werk verrichtte. Omtrent die tijd waren er ook van mijn vrienden, die zich van de Staatskerk afscheidten en gedoopt werden, en dewijl ik in gelijke vriendschapsbetrekking met hen bleef verkeren en wij nogal eens dit onderwerp bespraken, werden mijn overtuigingen steeds sterker, totdat zij eindelijk alle banden en boeien overtroffen, en mij uit Babylon deed gaan.

Omstreeks zes maanden, nadat ik de Staatskerk verlaten had, werd ik door de heer Warburton gedoopt, en heb er sindsdien nooit aan getwijfeld of het een Evangelische ordonnantie is, schoon ik er geen trek toe heb om er een Schibboleth van te maken, of het tot een verhevene plaats van mijn bediening te stellen. De wijze waarop zoveel Baptisten daarover handelen staat mij tegen, want het schijnt hun alles in allen - en het grote keerpunt te zijn; en daarom merk ik het liever aan als een bevel, dat uit Goddelijk onderwijs en liefde moet gehoorzaamd worden. 'Indien gij Mij lief hebt, zo bewaart Mijn geboden.' Doch sommigen van mijn liefste vrienden en beste hoorders zijn geen baptisten, en dat is geen hefboom nog struikelblok tussen onze vriendschap en liefde. Niettemin kan ik de heer Triggs noch wijlen Mr. Fowler toegeven, dat het een onverschillige zaak is, of in onze ijver voor geestelijke wezenlijkheid zulk een duidelijk bevel des Heeren maar ter zijde te stellen, en de handelingen van Zijn Apostelen tot niets betekenende dingen en schaduwen te verlagen. Jezus is de Wetgever van Zijn uitverkorenen, en wie Zijn bevelen minachten vereren Hem weinig. In Matth. 5:19 lezen wij een ontzaggelijk woord, en gij mocht wel bedacht zijn op het verschil, dat er bestaat tussen overtreding door zwakheid, en het verzuimen door minachting of verachting door verharding des harten. En ik meen te mogen zeggen, dat gij de scherpe snede van dat genoemd vers zult gevoeld hebben, in die uitdrukking: 'En de mensen alzo zal geleerd hebben.' De gedachte is mij wel eens tot troost geweest, dat welke mijn overtredingen ook mogen geweest zijn, ik de mensen toch zo niet geleerd heb, en heb nimmer enige afwijking van het enge en nauwe pad gerechtvaardigd hetzij voor mijzelf of anderen. En hier stel ik een groot verschil tussen de tegenstanders van de doop en de verachters ervan.

S. heeft er tegen gepredikt, en ik geloof dat hij de doop der gelovigen belachelijk voorstelde. Daarom wilde ik de gelegenheid om met hem te corresponderen niet voorbij laten gaan, zonder hem zijn dwaling onder ogen te brengen. Dit heeft wederzijds een warme discussie tot gevolg gehad, en als ik in mijn antwoord hem voorstelde, dat ik misschien éénmaal per jaar over de doop van de kansel spreek, dan kon hij niet verstaan, hoe ik daarin getrouw geacht kon worden, terwijl ik hem tegenstond als die dezelve verloochent. Hij zag het onderscheid tussen het blind zijn voor, en tegenstaan van, een waarheid niet in. Had gij b.v. over het onderwerp gezwegen, ik zou het niet te berde gebracht hebben; maar had gij het bestreden, ik zou het verdedigd hebben, en ik zou menen, dat dit onderscheid zeer verstaanbaar is.

Als uw kerk niet baptistisch is, dan zult gij ondervinden, dat het spreken over de doop alles in vlam zal zetten, en een oorzaak van twist blijkt te zijn. Maar ik wil niet, dat gij het verkleind voorstelt, wanner de Heere het op uw ziel geboden heeft, en de krachtigste preek die gij erover preken kunt, zou zijn om uzelf aan de doop te onderwerpen. Niettemin zou de storm ook het oude kaf kunnen uitwannen, met hetwelk u ongetwijfeld zeer bezet bent, dan uzelf wenst en weet. Gij hebt waarschijnlijk wel eerder opgemerkt, dat de oude leden van de kerken gewoonlijk niet de meest geestelijken of leerzaamsten zijn, en dat onze eerste hoop en verwachting gevestigd is op hen, die de Heere ons als zegelen op onze bediening gaf. En gij zult ondervinden, dat de doop meer ergernis geeft aan de oude leden dan uw andere prediking, omdat het een meer voelbaar punt is en het voor hen de verkenningsplek is, van waaruit zij hun geschut stellen tegen wat zij noemen: uw bitteren geest

enz. Dat het u daarom een keerpunt zij; en nochtans zij het zo niet voorgesteld, maar enkel als een waarheid door de Heere geleerd.

overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven, brief 21, aan Dhr. Parry van 12-3-1840

Vriend * zal bij mij niet bevinden, dat ik in het openbaar noch in het verborgen van den doop een oorzaak van strijd maak. Word ik aangevallen dan zoek ik mij zelven te verdedigen, en wanneer men mij verantwoording afvraagt geef ik ze; maar ik wensch nimmer een geschil op te werpen of noodeloozen strijd uit te lokken. Kan vriend Dredge zeggen, dat ik hem afsneed, omdat hij niet Baptist is? Kan hij aanwijzen, dat ik den heer Wild en anderen meer genegen was? Kan hij zich een enkele leerrede of toespraak, van den kansel of op eenige andere wijze bijbrengen, waarin ik den niet-baptisten veroordeelde? Ik geloof, dat zoo ik ooit feilde, het meer aan den anderen kant was. Hij heeft daarom geene reden te zeggen, dat ik hem afsneed. Ik heb een vaste overtuiging aangaande die zaak, reeds voor dat ik hem kende, en voor dit geloof meen ik Schriftuurlijke gronden te hebben. Zoo bij kan, hij mag ze omverwerpen; maar als hem dat niet mogelijk is, dan zal hij wel doen den raad van Gamaliël optevolgen. (Hand. 5:39). Wanneer ik de wereld kon doorgaan met hier iets van de waarheid aftenemen, en daar een hoek afteronden, dan zou ik mij van vele pijlen uitwendig bevrijd zien. Een getrouw man gelijk hij zou niet over trouweloosheid klagen. Indien hij of iemand anders met zachtmoedigheid of wijsheid mij kan aantoonen, dat mijne bewijsredenen valsch zijn, dat zij het doen; maar laten zij ophouden de waarheid tegen te staan, omdat zij hen afsnijdt. Ik hoop niettemin, dat zijn oog en hart met heilige olie gezalfd zal worden, en dat zal hem in rechte paden leiden. Het verblijdt mij, dat onze hooggewaardeerde vriendin Mej. Wild niet boos is door mijne aanteekening over de engere gemeenschap; ik houd mij verzekerd, dat zij mij waardiger is dan duizend slechte Baptisten.

overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven, aan Dhr. Grace van 18-6-1859

Het is zeer jammer, dat degenen, die den doop tegenstaan, zulk een hooge vlugt nemen. Zeer zelden gevoel ik lust en begeerte iets over dit onderwerp te zeggen, — niet, omdat ik desaan gaande in twijfel ben of dat niet vasthoud, maar dewijl het mij toeschijnt, dat er veel gewigtiger zaken te verkondigen zijn, en in welke het leven en de kracht der Godzaligheid bestaat. Gods volk, en bijzonder zij die onder beproeving en oefeningen zijn, hebben vaster spijs voor hunne zielen noodig, en velen van hen gaan gebogen onder verzoeking en droefheid. Dezulken begeeren datgene te hooren, wat hunner harten een gezegende balsem is, en alles behalve Christus en Zijn bloed in zijne gezegende kracht en uitwerking, is in hunne beschouwing van geene waarde. Inzettingen er regelen zijn goed op hunne plaats, doch zij mogen nooit den voorrang innemen boven dat ééne noodige, den Zaligmaker en Zijn volbrachte werk, en de onderwijzing des Heiligen Geestes, waardoor Hij gekend wordt.

overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven, aan Dhr. Leigh van 14-2-1862

Nu al de dingen mogen wel goed overwogen worden, en uitgebreid voor den Heere, en niet weder opgenomen tenzij het Hem behaagt te leeren en te leiden. Het voorregt om lid eener Evangelische kerk te zijn, is waarlijk groot. Het is eene groote eer, in het openbaar den naam van Christus te belijden, aan Zijne tafel aantezitten, en vereenigd te zijn in gezelschap met degenen, die God vreezen en voor Hem wandelen in het licht van Zijn aangezicht. Doch naarmate der grootheid van het voorregt, is de noodzakelijkheid om elken stap door den Heere zelf geleid te worden. Niets is gemakkelijker dan zich te laten doopen en met eene kerk zich te vereenigen. Het wordt door honderden gedaan, wiens Godsdienst geheel en alleen in het vleesch bestaat. Maar een geestelijk mensch kan in zulk een vleeschelijken weg zich niet voorwaarts bewegen; en wanneer hij het mogt doen, zal hij van achteren niets anders vinden dan slavernij en veroordeeling.

Gij zult, en teregt, denken, dat ik u in deze zaak weinig van nut ben. En dat is zoo, omdat ik zou wenschen, dat de Heer alleen u moge leiden. Uit hetgeen ik in het eerste gedeelte van dezen brief schreef, zou men kunnen denken, dat het bij mij weinig van beteekenis is wat een Kerk van Christus is, of dat het wel regt is voor een Christen om er lid van te worden. Doch hiermede zoude men mijne bedoeling zeer misvatten. Inderdaad, juist het tegenovergestelde. Omdat ik een zoodanige beschouwing van de kerk heb, en van den zegen om onder Goddelijke onderwijzing lid van haar te zijn, schreef ik zooals ik schreef. Niet uit onverschilligheid, maar uit inzicht van het geestelijk karakter der geheele zaak, ontstaan zoo vele moeilijkheden in mijn gemoed. Als bewijs hiervan kan dienen, dat ik in mijne bediening schier nooit den Doop of eene Evangelie-Kerk aanroer, niet dat ik het minder vasthoud dan die Leeraars, die er altijd over spreken, maar ik wensch, dat de Heere zelf

Zijn volk er toe brenge om het voor zich zelve te zien, en overreed te zijn door zijne eigen liefelijke en onoverwinnelijke kracht.

overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven, aan Dhr. Tips te Rotterdam van 30-10-1857

Op dien tijd liet mijne gezondheid veel te wenschen over, ik was zonder eenige bezitting, en had ook geen uitzigt op iets; maar even als Abraham ging ik uit op de roeping Gods en mijner conscientie, niet wetende waarheen, en door rijke genade werd ik gesterkt, met Mozes de versmaadheid van Christus meerder rijkdommen te achten dan de schatten van Egypte. Niettemin werd mij, als antwoord op de gebeden van een geestelijken vriend, al spoedig eene deur geopend om buiten de Staatskerk het Evangelie te prediken, en sinds dien tijd heb ik eene bediening onder de Particuliere Baptisten, — eene Godsdienstige benaming in ons land gegeven aan degenen, die vasthouden aan den doop — d. i. indompeling, zooals gij het woord doop en doopen in uwe overzetting teregt heb behouden — der geloovigen alleen, en evenzoo dat het Avondmaal des Heeren overeenkomstig Apostolisch gebruik, beperkt blijft tot de gedoopte geloovigen, zich houdende aan de leerstellingen die gemeenlijk genoemd worden de leer der genade, en die zoo duidelijk geformuleerd zijn door uwe vaders in de Synode te Dordrecht.

Philpot over zijn doop

overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven, brief aan Dhr. J. Parry te Allington van 29-8-1835

Gij spreekt over het doopen. Maar desaangaande ben ik vol twijfel en vreeze. Vooreerst gevoel ik, dat mijn rampzalig ongeloof, zondigheid, hardheid des harten, afkeerigheden, onkennis van Christus, en menigvuldige verdorvenheden als zoo vele magtige beletselen mij in den weg staan. Ten tweeden is mijn arm, zwak, broos, waggelend, gevoelig ligchaam oorzaak van menige aanvallen. Doch wanneer ik Jezus aan de andere zijde van het water zag staan, zou ik er mij toch bepaald aan wagen er door te gaan. Het komt mij voor, dat de gunstigste gelegenheid van het warme weder dat wij gehad hebben, nu voorbij is. En ik voeg er bij, dat zoo ik mij nog dit jaar aan die ordinantie zal onderwerpen, het niet in den herfst moet plaats hebben. De 13e September zal de laatste Zondag zijn dat het zal kunnen geschieden, en ik verzeker u, dat ik dankbaar zal zijn er met eene verkoudheid af te komen. Ik wilde den Heer Warburton vragen mij te doopen, want indien het gebeurt, dan wensch ik het door geen andere gedaan te hebben. Indien hij dan den 13 September komen kan, zoo wil ik, onder bekwaammaking des Heeren, het voorbeeld volgen van het groote Hoofd der Kerk, gaande door de wateren der Jordaan. Gij zult den heer Warburton wel onmiddellijk willen schrijven en hem tot dat doel uitnoodigen, en meteen hem verzoeken om te prediken, dewijl ik het op dien dag niet zal kunnen doen. Ik hoop evenwel dat de gemeente in geenerlei opzigt meenen zal, dat mijne betrekking tot haar daarmede veranderen zal. Ik blijf steeds niets anders dan een hulp, die zich bereid verklaart te gaan en te blijven zoolang wij wederkeerig elkander zullen passen. Ik gevoel dagelijks meer en meer de arglistigheid en Goddeloosheid van mijn bedriegelijk hart, en den ellendig geruïneerden staat waarin ik mij van natuur en door de praktijk bevind. Ik gevoel mij ten eenemaal onwaardig een christen ge noemd te worden, en gerekend onder degenen, die het Lam volgen. En ik wil mij zelve niet bewierooken in eenige kerk, noch verheffen bij eenig leeraar of christen, als of ik iets ware. Ik ben bereid de laagste plaats intemen; en wie ook mijn christendom moge betwijfelen, die doet hetzelfde wat ik bestendig doe.

overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven, brief aan Dhr. Brookland van 23-9-1835

Ruim een week geleden had ik het voorregt den dierbaren Heere te volgen door de wateren des doops, en nooit had ik zulk een gevoelig besef van mijne onwaardigheid, dan op dien dag. Het behaagde Hem mij te bewaren voor het minste vatten van koude, en mij meer vrijmoedigheid te geven bij het ingaan in Zijn graf der wateren, dan ik had durven verwachten vanwege mijn veelvuldige lichamelijke en geestelijke verzoeking en oefeningen. De heer Warburton predikte, en doopte mij met de grootste plegtigheid, zalving en liefde.

Philpot over de kinderdoop

overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven, brief aan Dhr. Parry van 21-10-1837

Te Nottingham zijn ze van gevoelen, dat de Evangeliedienaars het aan God over te laten hebben, om het kaf van de tarwe te wannen. S. heeft tegen den doop gepredikt, en heeft openlijk zes kinderen besprengd. Zij willen, dat ik wederom naar Nottingham zal gaan, maar ik denk daaraan niet te voldoen ter oorzaak van S.' dwalingen en spreken tegen den doop. Ik zou mij evengoed met den vrijen wil kunnen vereenigen als met den kinderdoop. Ofschoon ik er zelden over spreek, kan ik toch niet dulden dat er tegen den doop gesproken wordt, als zijnde een deel van dat geloof, dat den heiligen overgeleverd is. Ik hoorde nooit eenig bewijsgrond tegen denzelven ingebragt, die wat te beteekenen had. S. dacht dat de moorman besprengd werd, omdat hij zich niet kon voorstellen, dat deze met zijne natte kleederen zou voortgereden zijn. De schatmeester van de Koningin Candace had geen wisselkleed, zelfs geen valies.

overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven, brief aan Mej. Philpot, zijn zus Fanny, van 16-10-1839

Het moet u wel eene beproeving geweest zijn te weigeren om als volmagt voor Mej. W. op te treden. Niettemin handeldet gij volkomen naar regt, om niet te doen waar uw geweten bezwaar tegen had. En waarlijk, hoe kondet gij voor u zelven of anderen beloven, dat het kind al de geboden zou houden, en al zulke beloften volbrengen als er door den getuige bij de doopvont worden afgelegd? Het zou eene ontzaggelijke spotternij voor u geweest zijn, met eene verlichte consciëntie zulke beloften te doen, als gij weet dat niemand, en bijzonder geen onwedergeboren mensch, kan volbrengen. Mogt de Heere bij toeneming uw geweten teeder maken en houden, u steeds aan Zijne gezegende voeten brengen, en u bewaren van in hart en leven van Hem af te wijken. Nadat de kinderen Israëls de Doode Zee waren doorgestaan, vergaten ze aldra Zijne werken, en hun volgende stap was een afgod te maken en zich daarvoor neder te buigen.

Philpot over het bedienen van de doop in zijn gemeenten Stamford en Oakham

overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven, brief aan Mej. Philpot, zus Fanny, van 28-10-1840

Het spijt mij, dat sommigen uwer zich hebben gestooten aan mijn uitstellen van het doopen en de formeering eener gemeente. Ik wacht op bouwstof eer ik begin. Er zijn hier velen, naar ik geloof levende zielen, maar die te weinig bevorderd zijn tot den doop; en wat mij zelven betreft, ik geloof niet met eenige veiligheid voor mij zelven te kunnen doopen, aangezien de indompeling zoo lang in koud water een gedeeltelijk blootstellen is van mijn ligchaam aan die koude, welke mij waarschijnlijk zeer nadeelig zou wezen. Doch onderscheidenen hebben hunne begeerte om gedoopt te worden te kennen gegeven. Het volgend jaar verwacht ik den heer Warburton, die waarschijnlijk gevraagd zal worden om den doop te bedienen, gelijk hij hier tevoren deed. Met te wachten bedoel ik dus niet het te vertragen of af te stellen. Een begin is er alreede gemaakt, dewijl Warburton in het vorige jaar hier twee van mijne hoorders doopte, die leden der gemeente zouden zijn zoodra zij gevestigd werd. De vorming eener gemeente zal vele moeiten met zich brengen. De satan zal de heete asch van hoogmoed, jaloezy, haat, wantrouwen en strijd aanblazen, en de liefde zal schier niet sterk genoeg zijn om de vlammen, die voortkomen, te verduren. Waar ik ook geweest ben, overal vond ik het moeilijk. Te A. schijnt een mijner warmste vrienden en waarschijnlijk meest trouwe hoorders, tans geheel van mij vervreemd te zijn, omdat ik de strengere gemeenschap in de Evangelische Standaard verdedigd heb. Ik hoop evenwel nooit de waarheid op te geven, wiens vriendschap het mij ook moge kosten; noch mij te bekommeren over ironies of toelagching in het verdedigen des Evangelies. Gij moet menig hard woord en onvriendelijke bejegening verwachten, zoowel van de belijders der waarheid als van de wereld. In het eerst zijn wij niet altijd daartoe bereid, en ook niet bekwaam om te dragen. Smaad en afstooting verwachten wij van de wereld en de vijanden der waarheid, maar van degenen, die belijden tot het volk van God te behooren, stellen wij ons zoo weinig die onvriendelijkheid voor, als wij ons bereid gevoelen om ze te dulden. Maar hoe pijnlijk ook voor het vleesch, toch werken al deze dingen mede tot ons geestelijk goed. Zij drijven de ziel meer eenvoudig en ernstig tot den Heere, spenen aan de afgoden en trekken de ziel af van te leunen op Assyrië en Egypte, ondervindende dat het een steunen is op een gebroken rietstok, die de band doorboort.

overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven, brief aan Dhr. Tiptaft, van 26-03-1849

Herinner u slechts D. C. van A., — hoe haar man, die 's morgens toen zij gedoopt zou worden, met het mes aan de deur stond om haar door te steken, en hoe zij van uit het venster heen ging, gedoopt werd, en zoo wij hopen

alles bestuurd werd ook ten zijnen nutte. Mij kwam heden morgen een blaadtje in handen, waarin ik een verhaal las van eene arme vrouw, die veel overeenkomst had met de zaak van Mej. C. Mij dunkt, dat er veel afhangt van haren gemoedsstaat, welke leidingen zij ontwaart, welke beloften de Heere aan hare ziel heeft toegepast, wat geloof en sterkte zij in beoefening heeft, hoe haar eigen geweten in de zaak spreekt. Het is uiterst moeilijk zekere regels te stellen, waarnaar in zulke zaken te handelen, want wat de eene kan doen vermag daarom de andere nog niet. Petrus, die eens zijnen Meester verloochende, kon naderhand gekruisigd worden met het hoofd naar beneden. Nicodémus die eerst bij nacht durft komen, verstout zich later vrijmoedig in Pilatus tegenwoordigheid. Elia vliedt voor Izebel, en treedt Achab tegen in Naboth's wijngaard. David verslaat Goliath, en vlugt later voor Absalom. Dus, goede menschen handelen onderscheidenlijk naarmate het geloof zwak of sterk is; en wij zouden het niemand durven aanraden op de golven der zee te wandelen, tenzij wij wisten, dat Petrus' Heere hem nabij en Petrus' geloof bij hem in oefening was. Ik wil dus gaarne verschoond blijven om te zeggen dat zij zoo en zoo moet handelen in deze moeilijke zaak. Wij gevoelen evenwel moeds genoeg om te hopen, dat de Heere haar zal leiden, dewijl Hij haar Zijne beloften verzekerde. Gisteren hadden wij hier eene zamenkomst in de Kerk. Twee candidaten werden bereidvaardig aangenomen, Mej. B. uit M. en

Mej. L. uit K. Beide waren ons zeer welkom, maar bijzonder de laatste. O, hoe beminlijk en krachtig sprak zij! Ik weet niet ooit zoo verpletterd te zijn geweest onder het aanhooren eener bevinding, en ik verzeker mij, dat allen weenden. Ik wist niet, dat ik zulk een toehoorder had. Zij was en is eene zeer diep beproefde vrouw; ligchaaampijn, smartelijke verliezen, daarbij onlangs diep verarmd en vele zielesmarten hebben haar zeer vernederd; doch laatstleden werd zij zeer in hare ziel gezegend, en bijzonder voor een veertien dagen en den volgenden Dingsdag. Behalve dit laatste, genoot zij eenige jaren geleden een rijken zielezegen. Ik geloof niet dat wij ooit een candidate voor de gemeente hadden, die zoo dadelijk deelde in het genot der zaken. Anderen mogen eene even goede bevinding hebben, maar met die geur, zegen en kracht derzelve kwamen zij niet tot de gemeente. Het schijnt mij geheel te bemoedigen in het werk; zij wist te spreken van wat zij gevoelde onder deze en die predikatie, en hoe het haar bij bleef en wat bet bij haar wrocht en naliet vertelde zij zoo duidelijk en aannemelijk. Zij ondervond groote beproeving in haar opgaan naar het bedehuis, aangezien ze in haar huis veel tegenstand en in haar ligchaam veel te lijden had. Acht of negen jaren lang was zij onder mijne hoorders. R. S. heeft wederom veel aan hare ziel genoten. Zij meende te zullen sterven, doch gevoelde geene vrees. Zij had groote begeerte om u te zien. Sommige der vrienden, ik geloof ook J. C. onder hen, hebben haar ontmoet en denken goed over haar.

De getuigenis van Mej. L. heeft ons allen zeer bemoedigd. Mij dunkt, ik zou mij niet bekommeren om de sprake van honderde vijanden, wanneer de Heere zich verwaardigde zoo het woord te zegenen.

Indien ik kan, hoop ik (D.V.) de drie candidaten te doopen den 8 April. Mej. L sprak er over, dat zij u over den doop gehoord had. Welk een kracht is er in den waren Godsdienst, en wat kan daarmede vergeleken worden; maar hoe wordt hij door beproevingen en oefeningen verkregen! Mijn hart kleeft meer en meer aan de kracht. Buiten haar is alles niets waard, — slechts een vertienen van de munte, de dille en de komijn. Mej. B. van K. spreekt zeer hoog van den wandel en het leven van Mej. L.

overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven, brief aan Dhr. Godwin, van 24-04-1849

Den voorgaanden dag des Heeren bediende ik hier den doop, en naar ik hoor, genoten de doopelingen grooten zegen aan hunne ziel. Een derzelve genoot zooveel, dat zij den volgenden nacht niet kon slapen, en twee, drie dagen lang onophoudelijk God prees en loofde; zoodat wij eenig bewijs hebben, dat de Heere ons niet heeft verlaten, wat ook de menschen zeggen of vermoeden. Inderdaad, het beteekent weinig wat de menschen zeggen of denken van ons, het zij voor of tegen ons. Indien God vóór ons is, wat doet het er toe wie tegen ons is? en als God tegen ons is, wat geeft het ons wie voor ons is? Mijn gemoed is hier veel meer dan vroeger. Alles roept luide: 'Onthoud u van menschen,' die noch van u noch van zich zelve een haar kunnen wit of zwart maken. Hoeveel beter is het, in plaats van des menschen toelagching te zoeken of zijne fronsels te vreezen, onzen weg den Heere te bevelen, Zijne tegenwoordigheid en gunst te zoeken, Zijnen wil begeeren te kennen en te doen, en te leven en te wandelen in Zijne vrees! Welke ondersteuning bij beproeving, verlossing uit verzoeking, troost in verdrukking, onderwerping in krankheid of vrede bij den dood kan de mensch ons geven? Welke blinde uigeloovige dwazen derhalve, om zooveel op het schepsel en zoo weinig op den Schepper te zien.

overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven, brief aan Dhr. Godwin, van 7-06-1849

Dinsdag middag kwam tot mij eene vrouw, die een getrouw hoorder was sinds de kapel geopend is. Vele jaren geleden had de Heer hare ziel levend gemaakt en gezegend, maar in de laatste zeven of acht jaren was zij in eene laauwe belijdenis, hebbende pas genoeg leven om zich te onttrekken aan de wereld, en staande te blijven onder hare zorgen en bekommernissen. Doch sinds de laatste maanden heeft de Heere andermaal Zijne hand tot haar uitgestrekt, en een krachtig en gezegend werk in hare ziel gewrocht, haar eerst brengende tot de diepste zelfverfoeiing en droefheid over haren langdurigen afgezakten toestand, en daarna Zijne genade en liefde aan hare ziel openbarende. Zij kon nauwelijks spreken vanwege aandoeningen, en loofde en prees den Heere voor Zijne barmhartigheden. Al was dien zegen niet geheel aan de prediking verbonden, toch verzekerde zij, in den laatsten tijd als met nieuwe ooren te hebben gehoord; en het werk scheen als geholpen door het woord. D. V. zal zij in de volgende zamenkomst voor de gemeente gestéld worden, en ik twijfel niet of zij zal met blijdschap aangenomen worden, en ik hoop haar te kunnen doopen op mijn laatsten Zondag te Oakham.

Gelijk gij weet ben ik niet vaardig in het aannemen van zoogenaamde zegeningen, vooral niet wanneer ze gezegd worden onder mijne prediking te hebben plaatsgegrepen; maar deze zaken in Oakham waren zoo klaar, en de getuigenis door de vrienden afgelegd ging met zooveel geur en kracht vergezeld, dat ik ze gelooven moest, daar ze met zulk een gewigt tot mijne consciëntie kwamen.

Wanneer ik, te midden van dat alles een blik naar binnen sla, dan is er veel dat mij veroordeelt. Mijne vorige afwijkingen komen mij voor de aandacht, met vele zonden en verzoekingén, behalve mijne voortdurende neiging tot vleeschelijkheid en dwaasheid. En wanneer dan deze aanvallen van buiten komen, doet het mij nederzinken alsof de Heere een geweldigen twist met mij had, en welke schijnt te eindigen in de regtvaardiging mijner vijanden en in het openbaar maken dat ik jammerlijk en veelligt geheel verkeerd ben. Waarom heb ik zoovele tegenstanders? Andere leeraars gaan ongemoeid door; maar tegen mij wordt geschrift op geschrift uitgegeven, alsof ze mij geheel zouden vernietigen. Als dit de prijs is waarmede een groot gehoor, zooals ik in Allington en elders mag hebben, betaald wordt, dan vind ik dat zeer duur. Toen ik, na het hooren van L.'s getuigenis in de kerkvergadering te Oakham, door de geopende consistorie ging, gedenkende aan de predikatie, zeide ik mij zelve: 'Als de Heers mijn woord zoo belijft te zegenen aan het volk, laat ik dan voortgaan met prediken; en op geen honderde tegenstanders acht geven.'

overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven, brief aan Dhr. Godwin, van 19-06-1849

jl. Zondag hadden wij hier eene gemeentelijke zamenkomst, en namen twee doopkandidaten aan. Zij werden beiden met blijdschap ontvangen, en bij vrienden en hoorders ten goede bekend van af den beginne dat ik te Oakham kwam; in het bijzonder gaf de ééne een gezegende getuigenis, als deelende in het liefelijk genot der liefde Gods, zoodat zij sprak van den zegen des Heeren aan hare ziel, die zij onafgebroken genoot. Jarenlang was zij, schoon uitwendig zedig, eene innerlijke vijandige vrouw; maar o, met welk een zelfverfoeiing sprak zij op onze zamenkomst waarbij tranen van droefheid en liefde beide getuigden van hare bekeering.

Gisteren ging ik naar K., en ontmoette haar en de vrouw, die ik onlangs doopte, die zulk een ontzaggelijken invloed op ons uitoefende. Ik vond daar dus twee andere begenadigden, beide getrouwe bezoekers onzer kapel, — waarvan de eene vrouw jaren geleden door den Heere wonderlijk gezegend werd in eene ernstige krankte, doch die later zeer beproefd en gekastijd werd. Sinds de Heere hier het werk verlevendigde heb ik meer van de vrienden mogen bemerken, en wanneer gij hier eens wederkomt dan zult gij niet voor stokken en steenen behoeven te prediken. Te midden van al onze banden en duisternis is er leven en gevoel in sommiger hart, en ik ben verzekerd, dat behalve bewust leven in eigen ziel, niets zoo bemoedigend en aantrekkelijk is dan leven in de toehoorders te ontwaren.

overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven, brief aan Dhr. Godwin, van 25-03-1851

Laatstleden Zondag heb ik hier aan drie personen den doop bediend, en ik geloof, dat de Heere met ons was.

overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven, brief aan Dhr. Godwin, van 25-03-1854

Mevrouw S. heeft eene liefelijke en gezegende getuigenis voor de gemeente afgelegd. Nimmer hoorde ik aangener spreken van de liefde Gods in een arm zondaarshart uitgestort. Het was frisch en warm in hare ziel en daarom kwam het zoet en zalvend uit den mond. Ik bemerk, dat zij sinds dien tijd er zeer door beproefd is geworden.

(D.V.) hoop ik morgen drie leden te doopen, en bid van den Heere dat wij een goeden dag mogen hebben. Ik verwacht, dat wij ook te Oakham weldra den doop zullen bedienen, dewijl een kandidate zich reeds aanmeldde en een ander verwacht wordt.

Maandag 27 Maart: Ik had gisteren een zwaren dag en dewijl het koud was, kon ik het moeilijk tot het einde volhouden. De doopvont is zeer onaangenaam en lastig, dewijl ze zeer lang is, en de vrouwen waren zeer aangedaan, zoodat ik ze schier door het water moest dragen na ze op gene zijne gedoopt te hebben, en het traliewerk onder mijne voeten bijna bezweek. Ik vertrouw evenwel, dat wij over het geheel een goeden dag hadden. Heden ben ik geheel ongesteld, en heb daarom niet veel lust tot schrijven; doch ik ben gisteren genadiglijk doorgeholpen, en de doopelingen en het volk werden niet teleurgesteld.

Geen bewijs voor de kinderdoop - Weerlegging van dhr. J. zijn bewering dat de kerk van Engeland bewijs kan aanvoeren voor de kinderdoop

overgenomen uit: 'De afscheiding van de Engelse staatskerk verdedigd', door J.C. Philpot

Om te bewijzen dat de kerk van Engeland wel deze macht heeft spant hij alle krachten in; en, waarlijk, zijn redenering op dit punt beslaat bijna de helft van zijn schotschrift. Al wat hij aanvoert, is in hoofdzaak hetzelfde als reeds enige jaren geleden door hem gezegd werd in het door hem uitgegeven werkje: 'Samenspraken over de Kinderdoop.' Er bestaat voor mij enige bijzondere oorzaak, welke mij dit geschrift in heugenis doet houden, en wel omdat het hoofdzakelijk aan deze zijn pennevrucht toe te schrijven is, dat ik gedurende verscheidene jaren gebonden bleef aan de zuigelingenbesprenging. Zijn bewijsvoeringen op grond van de analogie der Joodse Kerk, de algemeenheid der praktijk, en het getuigenis der Kerkvaders oefenden vroeger een zeer gewichtige invloed uit op mijn geest. En hoe werd die keten verbroken? Daardoor dat mijn ogen geopend werden om te zien dat de doop een *geestelijke* ordinantie is. Zodra ik verstond en gevoelde dat de doop een geestelijke ordinantie was, zag ik ook onmiddellijk dat de kinderdoop een spotternij is; en al de bewijsredenen, ontleend aan de overlevering, de algemeenheid der praktijk, de analogie der besnijdenis en diergelijke vielen mij uit de handen als de zelen van Simson's handen (hoewel ik mij hiermede niet wil vergelijken met Simson, al vindt de heer J. in mij enige gelijkenis met Goliath) toen hij ontwaakte op de knieën van Delila. Ik zag dat de instelling van de doop een afbeelding is van het lijden en de graflegging van Jezus, en dat, daarom, een levend geloof in de Verlosser onmisbaar is in de persoon, die gedoopt zal worden. Ik zag verder, dat de doop een openbare belijdenis van ons persoonlijk geloof in Christus is en van onze afscheiding van de wereld tot Zijn verheerlijking. Ik kon in het Nieuwe Testament geen enkel geval vinden van de doop dan alleen van gelovigen, en noch voorschrift, noch voorbeeld van enige doop van kinderkens. Ik bemerkte al verder dat al de bewijzen uit de Joodsche bedeling onaannemelijk waren, om de eenvoudige reden dat die bedeling een vleeselijke was en de onze een geestelijke is, hun verbond een nationaal en het onze beperkt tot de uitverkorenen.

Terug te keren tot de wet om voorbeelden en voorschriften was, dit zag ik, wederkeren tot 'de arme, eerste beginselen', welken wij gestorven zijn, en op te richten wat Christus heeft neergeworpen. De grote ketterij en afval van de Roomse Kerk, en van de Engelse als haar dochter, zag ik als te bestaan in haar terugkeer tot de Oud-Testamentische bedeling. En aldus werd het mij klaar en duidelijk dat de besprenging van zuigelingen, de tienden, een geordend priesterschap, heilige gebouwen, priesterlijke kleding, geschreven liturgie, een Staatskerk, een volksgodsdienst en dergelijke zaken meer, niets anders waren dan een afwijken van Christus en een terugkeren tot Mozes. Ik gevoelde dat ik even goed de Roomse Kerk kon volgen in het dopen der klokken, als de Engelse in het dopen van kinderkens; en dat, indien een bewusteloze zuigeling een geschikt voorwerp is tot het ontvangen van de ene geestelijke ordinantie, namelijk die van de doop, ik geen reden kon bevroeden, waarom datzelfde wichtje ook niet het geschikte voorwerp was voor de andere geestelijke ordinantie, te weten, des Heeren heilig Avondmaal.

De overlevering verloor haar waarde bij mij toen ik bedacht: 1. dat de overleveringen het verderf der Joodse Kerk waren, en als zodanig door Christus veroordeeld en, 2. dat het Woord van God de enige regel van ons geloof en onze wandel moet zijn. Daarbij kwam nog dat ik niet zo onbekend was met de geschiedenis der Kerk of ik wist wel, dat er altoos lieden geweest waren die zich hadden verzet tegen de Kinderdoop en dat wel

in een onafgebroken lijn tot op de tijd der Hervorming toe. Ik was, daarenboven niet onwetende van de verminkte, onvolkomen en ondergeschoven literatuur der Kerkvaders¹ en van de onbegrijpelijke moeilijkheid om de echte geschriften te onderscheiden van de valse of vervalste. Ook wist ik, dat het de al gemene praktijk was om de geschriften te vernietigen of te verbranden van hen, die Ketteren werden genoemd, gelijk toen met de Baptisten het geval was, en dat de monniken, aan wie wij de bewaring van al de Kerkvaders verschuldigd zijn, bij het overschrijven der manuscripten de gewoonte hadden zulke inlassingen te bewerkstelligen, als dienen konden om hun eigen geloofsbelijdenis te begunstigen. De algemene praktijk verloor ook haar kracht op mij, als ik bedacht dat de leer der rechtvaardigmaking in de Kerk verloren was geraakt van de dagen der Apostelen af tot op den tijd van Luther, en dat zelfs Augustinus, de helderste der Kerkvaders, de rechtvaardigmaking verwarde met de heiligmaking. Ik zag ook nog in de brieven der Apostelen en in de Openbaring van Johannes, dat de verborgenheid der ongerechtigheid reeds werkte in de dagen der Apostelen en dat dwalingen en ketterijen van alle soort reeds in dat vroege tijdperk de Kerk binnenslopen.

Maar het was de geestelijke aard der inzetting, welke mij voornamelijk overtuigde en mijn ziel bracht tot een volkomen, ongeschokte zekerheid dat de doop het uitsluitend voorrecht der gelovigen is. De natuurlijke bewijzen, die ik hierboven als ter loops even heb aangevoerd, mogen de ketenen een weinig lossen gemaakt hebben, maar het was het inzicht in het karakter van de doop als een geestelijke ordinantie, waardoor zij mij gans en al van de handen gleden. En in die weg worden vele van Gods kinderen, die geheel onbekend zijn met de vleeselijke bewijsvoeringen voor of tegen de doop der gelovigen, in het verborgen, maar met kracht, in de enige rechte weg, geleid tot de doop als een geestelijke inzetting, door een openbaring van Christus aan de ziel. Wat betreft de onderdompeling, of de besprenging, dienaangaande kon ik geen twijfel koesteren wat recht en wat niet recht was. De mening van het Griekse Woord door 'dopen' vertaald, was op zichzelf voldoende de vraag te beslechten voor iedereen, die ook de minste oordeelkundige kennis heeft van den grondtekst.² Maar tot versterking van wat dit onwederlegbaar bewijs leert, kwam nog de doop van de Verlosser zelf IN de rivier de Jordaan, de doop van de Kamerling, waarbij hij en Filippus 'beiden afdaalden IN het water', en de zinnebeeldige natuur van de instelling, zo als die wordt in 't licht gesteld in Rom. 6, door al welke zaken ik ten overvloedigste werd overtuigd dat er geen doop was dan door onderdompeling, en dat ik niet meer gedoopt was, toen mij als zuigeling de besprenging werd toegediend, dan ik dagelijks gedoopt werd als de kindermeid mijn aangezicht waste.

De betekenis van de doop

overgenomen uit: 'En dit is het eeuwige leven, overdenkingen over de heilige menselijke natuur van de Zaligmaker' door J.C. Philpot, hfst. 7.

Welnu, daar het de Heilige Geest belooft ons in te leiden in een bevindelijke kennis van de Heere Jezus en ons een mate van vereniging en gemeenschap schenkt met Zijn heilige Majesteit, leidt Hij ons in een verbond met Hem in Zijn lijden, dood en opstanding. Dit is het waarvan de apostel zegt dat het gesymboliseerd wordt door de verordening van de doop als een gevestigd beeld en een vaste afbeelding van de doop van de Heilige Geest. 'Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door den doop in den dood, opdat gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Want indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding' (Rom. 6:3-5). De verordening van de doop wordt zo voorgesteld als beeld van die hogere, heiligere en geestelijkere doop, waardoor in levende bevinding gelovigen één gemaakt worden met Christus in Zijn dood, begravenis en opstanding. En hier wordt Zijn mensheid echt gezien in Zijn bijzondere deugd en onderscheidende heerlijkheid, want het is alleen als 'leden Zijns lichaams, van Zijn vlees en van Zijn benen'

¹ Dr. Tattam heeft onlangs in Egypte enige oude Koptische vertalingen ontdekt van de eerste Kerkvaders, uit welke de heer Cureton, van het Britsch Museum, klaarlijk heeft bewezen dat de welbekende plaatsen gewoonlijk gebezigd ten gunste van het Episcopaat enz. door de monniken zijn ingeschoven.

² Ik daag iedereen uit, die bekend is met de Grieksche taal, mij een enkele plaats van enige auteur, gewijden of ongewijden, te leveren, waar βαπτίζω de betekenis heeft van begieten of besprengen. Lidell en Scott geven in hun bewonderenswaardig woordenboek, het nieuwste en beste dat in de Engelse taal bestaat, de volgende beteekenis aan het woord 'to dip repeatedly - dipunder' (herhaaldelijk indiepen - onderduiken) 'to bathe' (baden), baptize (dopen).

(Ef. 6:30). Dit is het fundament van de vereniging dat zij gedoopt zijn in deze geestelijke gemeenschap met Hem.

Dit deel van ons onderwerp echter moet verder worden opengelegd. De Kerk heeft dan een mystieke maar niet minder wezenlijke vereniging met Christus, vanwege het feit dat Hij het vlees en bloed der kinderen verenigd heeft met Zijn eigen Goddelijke Persoon. Krachtens deze vereniging met Hem, als lidmaten met het Hoofd, deelde zij met Hem in alles wat Hij deed en waarin Hij voor haar leed. Deze persoonsvereniging hebben alle uitverkorenen, zelfs zij die nog onbekeerd of ongebornen zijn. Deze vereniging geeft daarom niet van zichzelf gemeenschap, hoewel het er het fundament van is. Een ander soort vereniging dan is noodzakelijk, die bijzonder is voor de wedergeborenen, en die zij hebben naar de precieze afmeting van hun aandeel van de Geest van Christus, want 'indien iemand de Geest van Christus niet heeft, Hij is niet van Hem', dat is door innerlijke of uiterlijke openbaring. Door deelgenoten gemaakt te zijn van de Geest van Christus hebben de leden van Zijn symbolische lichaam een levende vereniging met Hem, want 'die de Heere aanhangt, is één geest met Hem' (1 Kor. 6:17). Door also gedoopt te zijn door de Heilige Geest zijn ze eensgeestes gemaakt met de Heere en hebben zo een gemeenschap met Hem in Zijn lijden, dood en opstanding. Zoals Hij stierf onder de vloek der wet en de schuld en last van de zonde, ja, de dood stierf aan de wet en de zonde, door de dood bevrijd zijnde van de vloek der wet en de straf der zonde, zo sterft de gelovige onder de vloek van de wet en de last van schuld en zonde in zijn geweten. En ja, krachtens zijn vereniging met Christus als lidmaat van Zijn lichaam en van de gemeenschap met Hem door de doop door Zijn Geest, sterft ook hij aan de wet en aan de zonde en hoeft de straf van de ene niet meer te ondergaan, of te leven in de macht van de ander. Hoewel hij echter aldus verlost is, nochtans wordt hij tot het eind van zijn dagen, terwijl hij treurend en gebukt gaat onder de zonde en lijdt onder de verbergingen van Gods aangezicht, door satan verzocht en aangevallen, gehaat en vervolgd door de wereld, vaak in de steek gelaten door volgelingen en vrienden, gekruisigd met Christus en heeft omgang met Hem in Zijn lijden en dood. Zijn leed, zijn beproevingen, zijn verzoeken, zijn lijden, alles gelouterd voor het welzijn van zijn ziel, leiden hem tot het kruis van Zijn lijdende Heere, om leven te verkrijgen uit Zijn dood, vergeving en vrede door Zijn verzoenend bloed, rechtvaardigheid uit Zijn Goddelijke gehoorzaamheid en overgave aan Gods wil uit Zijn heilig voorbeeld. Hier is de wereld hem gekruisigd en hij de wereld (Gal. 6:14), hier de zonde gedood (Rom. 6:6; 8:13) en de heersende macht ervan ontroond (Rom. 6:12), de oude mens gekruisigd en afgelegd (Rom. 6:6; Ef. 4:22) en de nieuwe mens aangedaan. Zo heeft de door de hemel onderwezen gelovige een geestelijke vereniging met zijn lijdende en stervende Heere, zo lijdt en sterft hij met Hem en door dit deelgenootschap aan Zijn lijden en sterven wordt hij hier op aarde gelijkvormig gemaakt aan Zijn lijdende beeld (Rom. 8:17,29; 2 Tim. 2:12) en aan Zijn dood (Filip. 3:10).

Dit is niet slechts een leerstelling, een artikel van een zuivere geloofsbelijdenis, maar een levensfontein voor de ziel van iedere gelovige naar de mate van de Geest waardoor hij is gedoopt in de dood van Jezus. Maar meestal is het alleen door een lange reeks van droefenissen, verliezen, teleurstellingen, kwellingen, ziekten, pijnen van lichaam en ziel, hete vuurproeven, diepe wateren, als geheiligd door de Heilige Geest voor het voordeel van Zijn ziel, dat het kind van God in dit deel van christelijke bevinding komt.

Deze dingen zijn werkelijk de dood voor het vlees, en zijn daar ook voor bedoeld, opdat het gekruisigd en gedood zal worden; het zijn doodslagen voor ieder plan van aardse vreugde, werelds geluk, alsmede voor alle wettische hoop en farizeïsche gerechtigheid; zij zijn echter de hand van de Geest, het leven van de gelovige ziel. Want 'bij deze dingen leeft men en in dit alles is het leven van mijn geest' (Jes. 38:16). Kruisiging is een lange, pijnlijke, trage dood. De natuur sterft moeilijk en worstelt, maar worstelt tevergeefs tegen de vastberaden, gezegende hand die hem aan het kruis van Jezus Christus nagelt. Maar genade Hem Die daar leed en bloedde meer en meer aanhangend, put leven en kracht uit Zijn bloed en liefde. Deze ervaring deed de apostel zeggen: 'Altijd de doding van den Heere Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam zou geopenbaard worden. Want wij die leven, worden altijd in den dood overgegeven om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus in ons sterfelijke vlees zou geopenbaard worden' (2 Kor. 4:10,11). Hier lag het geheim van al zijn kracht, al zijn heiligheid, al zijn geluk. Deze innerlijke bevinding van de kracht en zegening van het kruis zette hem aan met standvastige en heilige beslotenheid niets te weten onder de mensen dan Jezus Christus en Dien gekruisigd. Dit deed hem zeggen als de voornaamste toets die de verlorenen en de verlostens onderscheidt: 'Want het woord des kruises is wel dengenen die verloren gaan dwaasheid, maar ons die behouden worden is het een kracht Gods' (1 Kor. 1:18).

Want dit was niet alleen de ervaring van Paulus, een verborgen geheim waarvan alleen hij door genade gelukkige deelgenoot gemaakt was. Allen die door dezelfde Geest onderwezen worden en dezelfde vereniging en gemeenschap met de gekruisigde Heere hebben, hetzij Jood of Griek, weten dat Hij de kracht Gods en de

wijsheid Gods is. We lezen van de gelovigen dat zij zijn 'eikebomen der gerechtigheid, een planting des Heeren, opdat Hij verheerlijkt worde' (Jes. 61:3). Deze planting is een geplant worden in Christus om die vereniging en gemeenschap met Hem te hebben, zoals de levende ranken met de wijnstok. De apostel zegt daarom dat ze 'met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods' (Rom. 6:5). Wat de wijnstok is, dat zijn de ranken. Waar de wijnstok is, daar zullen de ranken zijn. De wijnstok lag eens verslagen ter aarde; de ranken eveneens. De wijnstok rees van de aarde op naar de hemel, de ranken rijzen mee omhoog. Zoals dan een in goede aarde geplante boom van de sappen daarvan drinkt, of eerder als een geënte loot zo vergroeid raakt met de moederstam dat deze er één mee wordt, niet alleen in uiterlijke kracht en stabiliteit van een eenheid, maar er zo één mee is dat deze er geneeskracht, sap en vruchtbaarheid uit put, zo put de ware gelovige, geplant zijnde in gelijkmaking van de dood van Christus, uit Zijn volheid voorraden van genade en kracht.

De doop als uitwerking van het geloof in Christus

overgenomen citaat uit een preek van J.C. Philpot n.a.v. Gal. 3:26-27; Nagelaten Brokken dl 8

II. Maar ik ga verder naar ons tweede gedeelte, het in Christus gedoopt zijn. U weet allemaal dat ik de instelling van de doop houd voor een instelling die voor Gods Kerk gepast is als type en zinnebeeld van een hogere doop - de doop van de Heilige Geest. Ik geloof dat de apostel in dit geval over de geestelijke doop spreekt. Want velen waren niet met water gedoopt, maar waren wel met de Heilige Geest gedoopt, zoals de moordenaar aan het kruis. Velen worden met water gedoopt, die niets van de doop van de Heilige Geest kennen. Daarom neem ik de doop waarover hier gesproken wordt, als een verwijzing naar de geestelijke doop, waarmee wij ondergedompeld worden in de volheid van de Zone Gods.

Maar als we de ordinantie nemen als een illustratie van deze uitdrukking, zullen we er licht op kunnen werpen. Want zo zullen we zien hoe de geestelijke doop bevestigd wordt door de doop met water, en zullen we ook duidelijker zien hoe het ons wezenlijk verenigt met de Heere, het Lam.

Water is een letterlijk zinnebeeld en stelt de Geest van Christus voor. Het water dringt heen door de kleding die wij dragen, tot in de poriën van onze huid, en aldus verenigt de doop ons met het water. Zo ook de geestelijke doop; daardoor vindt een binnenkomst van de Geest in de ziel van een mens plaats, en aldus wordt hij gebracht tot een levende vereniging met de Heere, het Lam. Zo wordt hij geheel ondergedompeld in de Geest, de genade en liefde van Christus.

We lezen van de kinderen Israëls dat zij gedoopt werden in de wolk; dat is, zij werden door de wolk omgeven. Elke druppel van die wolk viel op hun lichaam en doordrong hun kleding tot op hun huid. Zo wordt Gods heilige gedoopt met een besef van Christus' tegenwoordigheid en genade, en de volheid van Christus' Geest. Dit geeft hem een vereniging met de Heere Jezus Christus, evenals de wolk de verbindende schakel was tussen hun lichamen en de Heere in de wolk. Zo omhult, omringt en omsluit de Geest van God het kind van God, en geeft hem nu een wezenlijke vereniging met de Heere Jezus Christus, Die boven de wolk in de eeuwige gelukzaligheid is. De wolk daalt van de hemel neer om de ziel te omhullen. De ziel van Gods kind wordt in de wolk ondergedompeld in de genade en heerlijkheid van Christus; ze wordt gedoopt met de liefde en de Geest van de Heere, het Lam en zo wordt ze verheven in een zoete gemeenschap met de Heere des levens en der heerlijkheid.

De Heere Jezus Christus Zelf voer op in de wolk, de wolk der heerlijkheid. De wolk der heerlijkheid was ook over de tabernakel in de woestijn. Overal waar iemand in Christus Jezus gedoopt wordt, daar wordt hij gedoopt in Zijn tegenwoordigheid. Doordat de wolk de ziel verheft, wordt zo iemand ook opgenomen en gescheiden van de aarde en de tijdelijke en zinnelijke dingen.

Er is ook een gedoopt worden in de zee. Want evenals de kinderen Israëls in de Rode Zee gedoopt werden, zo wordt Gods heilige gedoopt in een zee van moeite; hij wordt ondergedompeld in de baren en golven die over het heilige hoofd van Christus rolden. Als Gods heilige door deze Rode Zee wandelt, door deze grote stromen, heeft de Heere beloofd dat Hij hem daar ontmoeten zal. Ondersteund door de wolk, is hij verenigd met de lijdende Heere; hij wordt met Hem in de hof en aan het kruis gedoopt. Alzo wordt hij in vereniging gebracht met zijn lijdende Hoofd en zo wordt hij in Christus ingeënt. Hij wordt één met Christus, en zoals de apostel spreekt, 'doet hij Christus aan'.

Welnu, de waterdoop kan dit nimmer doen; die is slechts een schaduw van een duurzamer wezen. Die is maar een type en zinnebeeld van datgene wat er ver bovenuit stijgt, evenals het wezen de schaduw overtreft.